

* Buren

Een bal, diè langs het raam scheerde. De verschrikte roep van een jongen.

Geërgerd keek Mia de Bruin op van haar boek. Natuurlijk weer die jongens van den overkant. Niets dan last had je van ze. Hoe iemand, die in deze nette buurt een huis bezat, het kon verhuuren aan zulk soort menschen! Want het waren niet enkel de kinderen, die haar ergerden! De moeder, met haar eenvoudige kleeding, die zonder hulp alles zelf deed, tot den buitenboel toe! De aankleeding van het huis: ouderwetsche gordijnen, waar zij tegen aan keek, zoo vaak ze opzag. De buurt ging er door achteruit, als er meer van deze soort bewoners kwamen. Ze hoorden hier niet.

„Ze hooren hier niet.” Dat was haar argument, wanneer haar man aandrong: „We kunnen ze toch wel eens een bezoek brengen.”

„Ze hooren hier niet.” Dat was de gedachte, waarmee ze het andere gevoel, dat ze voor zichzelf niet erkennen wilde, wegduwde. Een gevoel van jaloezie. Want er was een pijn, die schrijnen bleef, al werd er over de oorzaak van die pijn door haar noch haar man gesproken.

Zij was geworden een wat afgemeten „deftige” vrouw; hij zocht vergoeding in zijn werk.

Ze bleven voelen, hoe leeg hun huis was, ondanks de mooie meubelen.

En deze armoedzaaiers van den overkant, die hier niet hoorden, bezaten wat hun ontbrak: kinderen! Waren ze dan tenminste maar gebleven, waar ze thuis hoorden: in de kinderrijke straten van de oude stad, of in de nieuwe volksbuurten aan den anderen kant. Inplaats van hier te komen, in het villapark, waar de woon was van gepensionneerden en zakenlieden op leeftijd.

Vanwaar ze zat, zag mevrouw De Bruin twee blonde kuifjes, die uitstaken boven hun tuinhek. Zeker keken ze naar hun bal, die nu ergens verloren lag tusschen rozenstruiken of dahlia's. Goed, ze konden wachten. Als straks Truus terug kwam, zou ze haar beilen. Zelf er voor opstaan? Ze dacht er niet aan. Moesten ze maar leeren, voorzichtig te zijn!

Ze trachtte verder te lezen.

Toen was daar buiten een diepe mannenstem, die iets vroeg. En hooge, opgewonden jongensstemmen,

die antwoord gaven. Het tuinhekje klikte.

Hans! En hij hielp deze kinderen! Hij maakte een praatje op den koop toe. Dat kon hij. Omdat hij een man was. Omdat hij hun gemis niet zoo voelde als zij. In elk geval het anders ervoer. Daarom ook kon hij praten over: jezelf geven aan anderen. Daarin vergoeding zoeken. Zij was niet zóó. Ze bedelde niet bij een vreemde om wat haarzelf onthouden werd.

Ze pantserde zich reeds te voren tegen het verwijt, dat Hans straks uitspreken zou.

„Kon je ze niet even helpen? Een verloren bal beteekent een ramp voor kinderen, dat weet je toch?”

Ze zag, hoe hij keek naar haar en naar het raam, als mat hij den afstand. Had ze gezien, wat buiten gebeurde? Doch de woorden, die ze verwachtte, sprak hij niet. In de manier, waarop hij haar kuste, was een sparende teederheid, die haar week maakte. Hij begreep, al keurde hij haar houding niet goed.

Het duurde vier weken, eer Mia de Bruin weer zat op haar gewone plekje in de huiskamer. Een zwakgeworden Mia. De griep had haar wel erg aangepakt, dezen keer.

Haar blik behoefde niet het huis van de overburen te zoeken. Het huis, dat reeds door zijn uiterlijk voorkomen haar ergerde. Ze zag het vanzelf. Ze zag ook de gesloten gordijnen. Wat? Wie?

Een auto — de dringende bel van iemand die haast heeft — dokter Meulemans. Een paar vragen — een goedkeurend knikken — een vermaning om nog een tijd voorzichtig te zijn.

Toen keek ook hij naar den overkant. „Het was gauw afgelopen daar.”

„Wie?”

„Hun dochttertje. Het eenige meisje, dat ze hadden. U wist toch zeker...”

„Nee.” Het klonk kort, als in afweer. Ze wist niet; ze had niet willen weten, maar ze behoefde ook immers niet te wéten!

„Een zwak kind. De oudste van hun troepje. Eigenlijk de eenige, die nog heugenis had aan de betere dagen.”

Hij bemerkte Mia's vragenden blik. „Ze hebben het beter gehad, vroeger. Een mooie positie — ze zijn van goeie familie. Ach, deze geschiede-

nissen worden eentonig tegenwoordig. Zij hield zich dapper, toen de teruggang kwam; toen ze verhuizen moesten. Het sombere, vochtige huis, dat ze goedkoop konden huren, was ongezond om in te wonen. De jongens hadden er geen hinder van — het meisje wel. Er was een begin van t.b.c. Ik was hun dokter; het eenige middel, dat misschien de ziekte kon stuiten, durfde ik niet te noemen: een zonnig huis in het hooge gedeelte van de stad. Toevallig praatte ik over hen met een kennis, die bevriend bleek te zijn geweest met haar vader. Hij vroeg na, en ik zei zooveel als ik mocht. Toen bood hij hun zijn huis hier aan den overkant aan, dat leeg stond. Ik vermoed voor niet méér huur dan ze ginds verwoonden. En ook vermoed ik, dat ze enkel vanwege het kind mijn aanbod accepteerden. Het leek, of er een vleugje van beterschap was. Toen kreeg ze griep. Ja, wat begin je als dokter, wanneer de dood ermee gemoeid is. Dan sta je net zoo goed machteloos.”

Abrupt nam hij afscheid, zonder te begrijpen, welk een tumult hij had teweeggebracht in Mia's gedachten. Dus: aan deze menschen had ze zich geërgerd. Aan den overkant, enkele meters van haar af, had een kind gelegen, dat snakte naar wat vreugde — naar wat bloemen. Of — naar een vriendelijk gezicht — een kleine opbeuring. Zij had het niet geweten. Omdat ze niet weten wilde....

En een moeder, die vocht om zich boven de omstandigheden te handhaven. Die de drukke doening van een te groot en voor bewoning te kostbaar huis op zich nam terwille van haar kind!

Tranen druipen langs haar wangen. Ze dacht, een oogenblik opnieuw gevangen in zelfmeelij: ik ben nog zwak. Er groeide in haar een behoefte, naar de vreemde aan den overkant toe te gaan — met haar te schreien om haar verlies. Ze voelde zich, als had ze zelf iets verloren. Iets, dat haar nu plots zeer lief was geworden. Ze overlegde: als ik geheel beter ben.... Het was niet meer noodig. Een week na de begrafenis stond het huis aan den overkant opnieuw leeg. Zeker hadden ze niet langer dan strikt noodig was willen profiteeren van de hulp van een oud vriend.

Dus werd haar verzuim onherstelbaar. Pas daardoor begreep Mia, wat ze gemist had: een kans om goed te doen, om te helpen dragen.... Een kans, die God haar gaf.... Door dit begrijpen zag ze haar verzuim als zonde....

J. M. W.-W.